

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VENA A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

CALENTAS Y GROSSAS.

Aném home, no butxaquejéu tant..... sent las castanyas per vos, cap dinér.

UN CAS.

¡Los Estados Unidos! ¡Quina terra 'ls Estados Units!

Los republicans:—Alló es un país modelo: no hi ha pas un altre en totlo mon!—Aquesta exclamació 's deixa anar á cada dos per tres: per exemple quan se va dir que tot lo fill del president de la República era empleat de correus ab 8 mil rals de sou: quan los periódichs van fer saber que s'inaugurava 'l carril de New-York á S. Francisco, línea que s'hi está quatre dias y quatre nits per recórrela, ó quan un ciutadá fa una caritat de 100 mil duros ó bé té un capritxo que 'n val 100 mil mes.

Los monárquichs:—¡Vaya, quina república modelo! ¡Si aixís son las modelos... que serán las demás!—Aquesta frase l' haurán sentida també cent mil vegadas, ab motiu de alguna estafada de un empleat... de un xoque de trens ó de una inundació... perque hasta las inundaciones té 'l govern republicá 'l deber de prevenir las, ó sino que 'u diga la Riera de 'n Malla...

Resultat: que 'ls Estados Units ja en un sentit ja en un altre son l' arsenal de las cosas mes raras, de las empresas mes colosals, de monstruositats magníficas ó de magnificencias monstruosas... en suma; l' arsenal dels recursos dels periodistas apurats.

Dias endarrera 'ls periódichs estrangers duyan un cas, molt original, y com que jo, periodista fet y dret, y apurat per anyadidura, puch també donar cullerada á aixó dels Estados Units, vaig á referirlo:

Un estat de aquella República s' anomena Michigan.

A Michigan hi havia una dona casada, y com que als Estados Units lo mateix que aquí hi ha donas que ploran per tots los dias de la seva vida, un mal pas donat entre la broma y la gatzara del dia de las bodas, no hi ha que dir que la creu del matrimoni se li feya insoportable.

Per fortuna tenia un marit que l'hi agradava molt la coca. ¡Tant mateix hi ha uns gustos! Pero ¡qué volen ferhi! Li agradava la coca; y li agradava de tal manera que al menjarne no hi veyá de cap ull: era lo que s'en diu un desesperat per la coca.

La seva dona recordant alló que diuen de: «Per la boca mor lo peix,» l'hi pasta ella mateixa una coca magnífica, hi barreja arsénich, estrignina ó alguna altra cosa per l'istil, li porta á taula com de costum, y com de costum ell se la cruspeix á crema-dent... sensa que tingúes temps de acabarsela, perque desseguida, desseguida va trobarse malament.

Inútil es dir que aquella dona, la creu del matrimoni que tant li pesava, la vá clavar sobre la tomba de aquell marit calsassas, tant aficionat á la coca.

Poch temps després la dona comparexia davant del Tribunal.

Seguda en la banqueta dels acusats, los restos de la coca envenenada estavan sobre la taula com una prova del delict: l'antopsia del seu marit l'acusava, las declaraciones dels testimonis també; ella no obstant negava 'l crim ab una fussoneria digna de un aragonés.

Arriba l'hora de la defensa, s' aixeca l'advocat que 's deya Van Arman, qu'era un yankee de mes mal agafar que zap anguila: comensa per fer observacions molt atinadas, sobre que la vista enganya, y que las probas palpables en un judici poden dú al pal á un ignorant, y aixís per aquest istil vá engrescantse, fins que al últim exclama.

«En definitiva, senyors, aquí 's tracta de saber si la coca que la acusada va servir al seu marit, era ó no era envenenada ¿es aixó ó no es aixó? Los périrts per medi dels seus experiments han dit que conté un veneno actiu, capás de reventar á un home en menos de mitj hora. ¡Y quins experiments son aquests dels périrts? Los de la vista; los de la vista no mes, perque suposo que ells no l'haurán tastada pas. Arebé: jo vull donar una prova mes convincent

al tribunal: jo 'm menjaré aquests restos de la coca que constituheixen lo cos del delict, y veurán com no 'm fa ni siquiera mal de ventre. ¡Volen probarho? Donchs aquí vá »

Y se la menja, continuant tranquil la seva perorata. Lo tribunal, l'acusada, 'ls périrts, los testimonis y 'l públich estavan tots ab l'ánima á las dents.

En aixó entra un ugiar: se dirigeix al advocat y li dona un parte que per ell s' acaba de rebre: l' obra y 'l llegeix en véu alta: en lo parte se l'hi anuncia que la seva mare está morintse y que desitja veurel: l'advocat demana que 's suspengui l'audiencia per alguns instants á fi de contestar al parte: surt y als pochos moments torna á compareixe, continúa la defensa per espay de una hora, y com que 'ls périrts tenian dit que ab la mitja n' hi havia prou pera reventar, veyent lo tribunal que l'advocat encare era viu y no dava senyal d'inquietut, absolen desde aquell moment á la acusada.

Després diuen los periódichs, que alló del parte era cosa convinguda, reduhintse á un pretest per part del advocat, á fi de anar á pendre un contra-veneno.

Nosaltres contém lo fet sense comentaris. ¡Va obrar bé ó va obrar malament lo célebre advocat? Avuy que, com sempre, tant per la part del fiscal com la del defensor, val casi mes la travessura que la justicia, no sabriam que respondre.

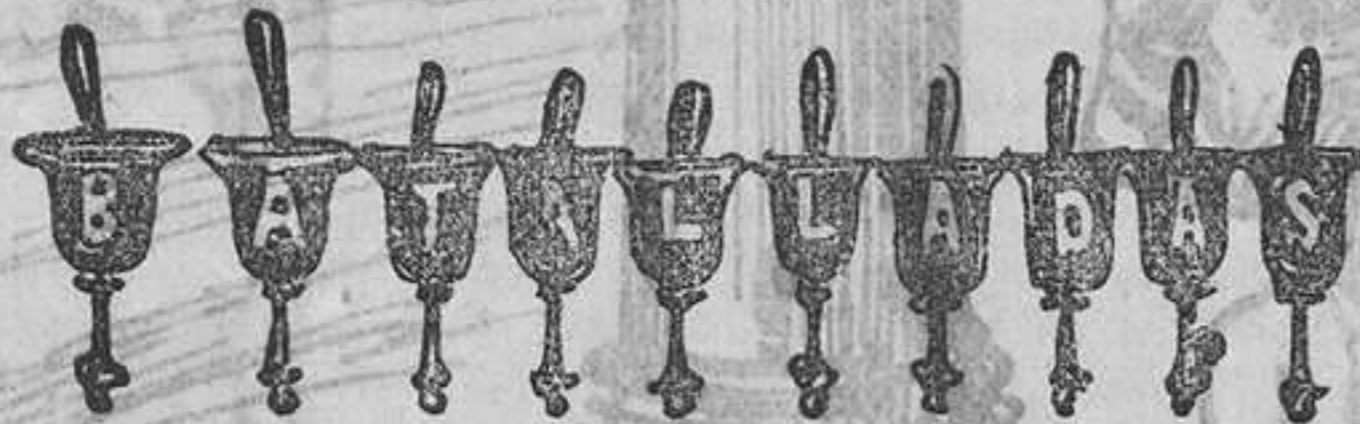
—De todas maneras, diuen los periódichs: en aquell ditxós país á un advocat aixís no li han fet res: ans al contrari aquest fet li ha donat tanta fama, qu' en menos de tres anys ha guanyat 600 mil duros pledejant. En cap mes país hauria succehit.

Per lo que toca á Espanya, es vritat: no perque no hi haja advocats aixerits y tribunals totxos. ¡Saben perquè? No mes que per un motiu.

Perque aquí á Espanya las líneas telegráficas van tant bé, que avants al advocat no li hauria arribat lo parte convingut de la malaltia de la seva mare, ja hauria tingut temps de reventar dotze vegadas.

Confessemho aixís, y no fém l'hipócrita.

P. K.

Als exámens de ingrés del Institut Provincial s'ha repartit gran número de carabassas.

Com aquest es lo primer pas indispensable de una carrera, aixó escomensá ab mal peu.

Amaneixin dos ralets cada mes. ¡Saben perquè?

Donchs perque á últims de la senmana entrant sortirá 'l primer tomo de una biblioteca, ab lo nom de «Biblioteca de Ambos Mundos» en la qual s'hi aniran publicant las obras mes célebres y al mateix temps de lectura mes amena—agradables als sabis y als que no'n son—que han produhit los escriptors mes distingits de todas las literaturas antigas y modernas.

¡Ja veurán quins tomes mes elegants y mes grossos per dos rals no mes! ¡200 páginas en 8.º mencl! ¡Qué tal?

Es lo mes barato que 's publica á Espanya. La biblioteca comensa per los «Cuentos fantastichs de HERFFMAN.»

Quan surtin vajin á comprarho á ca'n Lopez.

Aná á Fransa tinch manat

ab un quart, digué en Magí

—¿Ab un quart? Mes aviat

pots anarhi un l'hi vá dí...

—¿Com?

—A caball de un carli

que á la tropa haja olorat.

A Gracia aquest any los topa.

Y diuen que 'ls topa perque aquell teatro tindrà la ditxa de váldre's de la mateixa companyia dramática que 'l gran teatro del Liceo de Barcelona, que com tothom sab es escullida y de trinca.

¡Ah! 'M descuidava de dirho: s'estrena ab un del mes notables dramas de Dumas y la pessa «Dispare la artilleria», que ab res millor podia comensar la temporada en una població que tant se recorda d'alló del Abril de 1871.

Lo públich de Gracia, está en gracia.

Diuen que á Roma reclaman al bisbe Caixal.

Quan los tribunals espanyols l' hajan emplemat, llavors veurém.

Are per are te 'l corch massa fondo.

—Volen sentir un parrafet molt bonich? Es de la Prensa de Madrid:

«¿Per qué aquests ultramontans tan débils per tot arréu son tant forts á Espanya? ¿Per qué en l' extranjero son mansos y aquí altius? ¿Per qué aquesta intransigencia ab uns y aquest tesson ab los altres? ¿Per qué 'l vensut en lo restant del mon entre 'ls espanyols es vencedor? ¿Per qué aquesta má que beneheix al mon, abofeteja á Espanya?

»Perque l' ultramontanisme se sent invencible y fort en la nostra desditjada Espanya, perque aquí té bayonetas carlistas que l' apoyan, perque aquí té á la ma algo millor que la benedició: lo canó; algo millor que una butlla: la bala; algo millor que una Encíclica: 'l fanatismo; algo millor que un nunci: l' ignorancia; algo millor que un exclau: lo govern.»

En la botiga de'n Lopez se venen uns llápis que fan miracles.

S'anomenan llápis-tinta: s'usan com los llápis ordinaris, se mulla lo escrit y queda com si 'u hagués sigut ab tinta que may mes s' esborra. Té la ventatje de que apretanti paper mullat, fins poden treure's tres copias de lo que s'escríu.

Ja veuen un tinter que no's vessa, ni embrassa, ni s'asseca, ni cria pels, ni gasta plomas d'acer es lo que no s'havia vist fins are.

Si fos viatjant, comerciant, dibuixant o tingúes algun negoci, d'aquells que á un lo fan escriure devegadas al mitj del carrer, y hasta si fos xicot per treure copia dels ninots, ja faria temps que l'hauria comprat, perque á mes de tot lo dit, es molt barato.

Lo Cuartel Real ha reproduhit la circular del Nunci, calificantia de document notable.

Lo senyor Nunci déu estar tot cofoy de que 'ls carlins lo tractin tant bé.

Durant lo período revolucionari desde 1868 á 1875, s'han aumentat ben prop de 50 las escolas de primeras lletras de la provincia.

Aixó, á pesar de lo que deyan.

A Pauls, poble prop de Tortosa, quan lo govern vá tractar d' endúrse'n als minyons entrats en caixa, los carlins presentats tractaren de impedirho amotinantse.

Hi anaren tropas que posaren presos als rebeldes y en un registre que practiraren á casa d'ells ¡qué dirian que van trobarhi?

¡Las cédulas d' indult!

No senyors: armas, boynas y municions.

Com que 's presenran de bona fé: está clá.

A Madrid ja 's torna á parlar de conciliació. Amichs avuy, demá renyits, demá passat amichs, y aixís en lo successiu.

Una partida carlista á Gelida vá escurar las butxacas dels passatjers que venian de Tarragona pel carril.

Com que Jesucrist predicava la pobresa y

'ls carlins duhen lo nom de Dèu en la seva bandera, aixó no son mes que medis per feros guanya 'l cel.

A Sevilla han sigut presos alguns ex-diputats. Segons com se mira aixó demostra que estém mes pròxims a las eleccions de lo que 'ns pensém.

Cad' any en lo venerable *Diari de Barcelona* 's llegia una gacetilla. Vejin si s'hi llegia, que jo sè per un caixista que la guardavan de un any per l' altre.

Deya aixís:

—«Las castañeras que han sentado sus reales en diversos puntos de esta ciudad, anuncian la proximidad del invierno.»

Aquest any, al gacetiller la calor qu' encare 's deixa sentir, li ha donat a n'ell la castanya. Y aixó que governan los sèus.

Y mirin tenian rahó á principis d'any, quan deyan que ab lo nou estat de cosas s' obririan los treballs.

¡Y que no 's queixi ningú!

En rahó de la nova quinta, la provincia de Barcelona, tè de donar al exèrcit 4,639 homes.

Calculin quans pares que de treballs no 'ls ne faltaran per la gracia de Dèu!

LA GRAN SATURNAL.

AL SEÑOR MARQUÉS DE CASA B... ¡JETXEM!...

Dispensi, senyor marquès si a s' altíssima persona un xixarel-lo enrahona com aquell qui no fa res; pero, com vosté ha dit qu' és, lo sufragi universal una certa *Saturnal* mes tremenda que 'ls carlins, vull contarli un cas, y fins ab tal cas, èsgarrifa'l...

La nit es negra, lóbrega y fosca com una mina de pedra tosca.... tothom al poble ja 's troba al llit, sols al sereno se sent cantar, que al poble avisa qu' es mitja nit.... y á la fi torna tot á callar.

Dormint, reposan sense rezel, coberts pè'l manto del negre cel; quan de repente se sent un crit que hasta la vila fa tremolar, y que per l' eco, lluny, repetit fer y salvatge va ressonar....

—Què es, pare?—alsantse, la noya crida los uils fregantse mitj adormida. Lo pare escolta sens contestar... lo soroll puja,... se sent molt prop,... la balda truca, torna á trucar repelint sempre cop sobre cop.

Las portas cahuen, crema 'l portal. La relluhenta, brillant destrall troseja mobles, quadros pintats, romp calaixeras, trenca caixons, y un grupo d' homes, atropellats 's precipita pe 'ls corredons.

Tot ho esbotzan, dinés buscant, baúls y caixas van regirant y ab set avara rebuscan l' or, cridan, renegan ab ronca yéu, Desperta 'l poble d' angunia mor, y á la finestra la vista treu

Hordas inmensas, sanguinolentas esparramadas, de l' or sedentas corren com feras, ab crits d' horror, creman, saquejan.... ¡ningú 'ls deté... y com dimonis, or, eridant, or!... Y-or!-repetia l' eco també!...

—Pares, minyonas, perque ploreu?...

—Tot es inútil, no ho pregunteu, gent á la vila eix mati ha entrat, roban y matan,... encar son dins, ni un clau 'ns deixan, nos han robat!...

—Donchs eran lladres!...—Si, son carlins.

Son els carlistas, son ells, y aixó que tots pagabam contribució, y ells no trobantse tampoch contents ¡lladres!... vingueren aquí... després... las pobres noyas!... tú ja m' entents y aixi es inútil dirvos res mes!...

Ja ho veu, donchs, senyor marquès es inútil dir res mes. SIMON LAS EQUIS.

L' Ajuntament y 'ls carboners tenen una qüestió sobre consums. Si arriban á encaixar es fácil que 'l Ajuntament ne surti ab las mans brutas, que la pols de carbó no respecta res.

S'está formant un nou partit ab los elements joves del conservador. Joves y conservadors me fa l' efecte de pèsols tendres en conserva.

A Bayona diuhen que hi ha en Miret gravement ferit. Quan vaig saber que's casava, ja 'u vaig dí.

Un unionista á un moderat:—Veyam si'ns entendrém: digui net y pelat lo que vestés volen. Lo moderat:—Que no votin sino 'ls que tenen per respondre. —Aixís no quedan escluits mes que 'ls muts. —Ay, ay ¡per quin motiu? —Perque son los únichs no tenen llengua.

L'HEREU DE CATALUNYA.

SONET.

L' hereu ha nat tant sols per sa desgracia, puig desde qu' obra 'ls uils fins que diu «Teta» tothom te un dret ab ell; ell la planeta de serne sens motiu pot de farmacia. L' hereu qu' avants d'ahi tot era gracia, no be cumploix dos anys, ja reb catxeta, ja sap celos que son; ja no es rateta, poll ros, ni caganis... que ho es l' Engracia.... L' hereu quant te set anys, es lo tanasa, aquell á qui 'ls mes xichs fan dú la lliura, l' estaquirot dels cops, la clau de casa.... L' hereu, mártir ab tot, fins vé que's casa.... —Y olvida á sos germans?—¡Ca! ni per riurel... recorda qu' es l' hereu!... ¡L' hereu es l' asall

A. F. O.

Preguntas sobre l' escola musical: ¿Qué li falta al do per ser persona?—La sílaba na (do-na). ¿Y al re per poder anar á la CAMPANA?—Un (re-pich). ¿Y al mi per ferlos girar la vista?—La sílaba ri (mi-ri). ¿Y si fá perque 's puga menjar de gust?—No mes que una m (fa-m). ¿Y al sol per acabá ab los carlins?—Que 'l dongan (sol-dat). ¿Y al la per darlos una alegria per Nadal?—Que s' escriga aixís LA (la-grossa). ¿Y al si qué li falta?—Si vé de una noya bèn maca, no li falta res.

Aquell mestre de sempre: —A veure noy: quan valen dos ánguls rectes? —Rectes? —Si, rectes... —Ja veurá, tan rectes poden ser, que fins crech que se'n podrian treure dotze ó catorze rals lo parell.

—¿Qué fá quan plou? —Mare de Dèu qu' es tonto aixó!... Si tothom ho sab: quan plou cau aygua. —No pas á Barcelona.

—¿A Barcelona no? No 'u sabia!... —No senyor: á Barcelona quan plou surt la Riera de 'n Malla.

¿QUÉ 'LS HI SEMBLA?

(A MAS LECTORAS.)

Figúrintse un home xato, nano, mes magre que gros, plena de clotets la cara, dos uils petits com sigrons, orelles de mes d' un pam. una boqueta de forn, y damunt d' ella posemhi un bigotet fastigós, d' aquells qu' en diuhen de grill, molts colors y cap de bó; passem are al vestuari que 'ls hi dich qu' es *comme il faut*: una americana vella plena de tacas per tot, una ermilla de piqué bastant bruta, pantalons de tela crua, molt curts, botinas de badell ros un xiquet llargas y á mes casi menjats los talons.... (Mes de quatre cops m' han dit que al mort l'hi estan millor). Del tarot no cal parlarne pero d' ell diré tant sols que tè, si mal no recordo vinticinch anys mes que jo.... —¿Qué 'ls hi sembla aquest retrato? ¿Vritat nenas, qu' es precios?... Donchs no 'u estranyin senyoras, perque aquest sócio jo soch. ¿No hi ha ningú de vosaltras que 'm valgui?...—¡Ay! no, no, no. —¡Puch casarme desseguida!... ¡Tinch nou mil dures de dotl... ¿Encara no 'm vol ningú, nenas macas?...—¡Jo! ¡Jo! ¡Jo!

Aquí tenen en mais versos l' il·lustrat sigle dinou. B. M. O.

Lo deixeble al mestre de cada senmana: —¿Qué vá que no sab quina lletra es la que fá mes gana? —Ay noy á mi me 'n fan totes, perque las pagas van com van. —Pero n' hi ha una que 'n fá mes que las altrás. —A veure, donchs, sapiguém quina es. —La K-sola. —Pepet ¿no diu qu' entras á la quinta? —A la quinta no 'u sè: perque jo crech que aquesta ja es la sexta ó la septima.

En vista dels últims ayguats l' amo de una masía mana posar en ella un para-rayos. Los masovers s'ho miran ab un pam de boca oberta. —Y vol dir, senyor, que ab aquesta barra de ferro no pot caure cap llamp á la masía? pregunta 'l pare al fisich. —Cap absolutament!... respon aquest. —¡Pare! diu lo xicot: ja tenim una gran ventatje: aixís los dias de tempestat no tindrém de dí'l rosari.

Un noy d' estatura baixa (que per xó no hi vol dir res) vá treure 'l número tres y es natural, vá entrá en caíca. Lo pobret de tal trastorn no hi vá habé remey per ell, y desde 'l moment aquell vá aná á can taps l' altre jorn. Y llensant tristas miradas sa pobra mare exclamá: —¡Lo m'eu fill si que vá entrá en caíca dugas vegadas.

U. R.

En una reunió de electors dels d' are, que á pesar de criar panxa casi bé tots, y calva la major part, mouhen mes serressina que cap club revolucionari, vá passar la següent escena:

Un concurrent enrahonava ab molt calor y las cantava molt clar a tothom.

Un altre s' aixeca y exclama:—Senyor President, demano que se li quiti l' us de la paraula.

L' orador:—Com s' enten? ¡Quitarse'm la paraula! Jo parlaré tant com vulga mentres tinga rahó.

L' altre tornant á alsarse:—Donchs demano que se li quiti l' us de la rahó.

Hem rebut una fulla suelta sense firma ni péu d' imprenta, anunciant que á un senyor de Figueras l' han portat als tribunals perque usaba un títol de marqués sense pertanyeli.

¡Pobre home! Deixinlo ser noble, que aixó no costa res!...

Vejin are: l' enveja y la vanitat donantse un fart de natas.

CANTARELLAS.

¡Mira si t' estimo nenal
¡Mira si es gran l' amor meu!...
que per dos calés lo dono,
y si m' enfado per res!

Molts s' estranyan perque estimo
á moltas noves plegadas.
¡res mes facill! ¡res mes facill!
finch lo cor fet ab aixamplast!...

I. P.

Las nenas buscan un home
un home enter y ab carinyo....
¡Ay fillal... desde'l diumenje
jo no hi soch tot, puix soch quinto.

J.

Casantnos, dintre de un any
pod'm ben ser set á casa:
jo y tú: dos xicots bessons:
dugas didas y la criada.l

P.

No estich per mes cantarellas
mira hermosa; á u' al Liceu
un coro tè tres pessetas,
y tú aqui no 'm donas res.

R.

EPICRAMAS

De certa noticia en Prada
negantne la exactitut
rebé d' un tal plantofada,
que ante prova tant marcada,
digué un altre convensut:
—Crèula, noy, qu' es confirmada.

A. F. O.

Sentint á un predicador
digué un jove entussiasmat:
—Renoy, que bè! S' ha explicat
com un llibre....

—Si senyor,
respon un del seu costat:
com un llibre: pro l' autor
no es aquest que ha predicat.

A. DE G.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'is ciutadans Un Urgellés, Jove de 7 anys etc., Terax, Un ganxet, Frare llech, Mariano Cadenet, Moro de cuyna y Taulanot.

Las demás que s' han romés y 'is noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas, fàcils d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciutadans Boixompifair. Hi ha alguns versos durs en la cessura, miri de correj' rho que 'l tot nos agrada.—S. Roca. ¡Vostés molt de la brometa!—A. Està molt bè; aixís nos agrada.—Nieves P. y S. Insertarem salt, queno y un epigrama: vaji alerta á copiar y á trahir a Moratin.—A de la Figue. Hi aní an dos epigramas.—Anda ús del Clot. Encare que mes ben versificada la poesia no'ns agrada tant per l'idea: insertarám dugas cantarellas —Pere Punye: no'ns fa felisus.—A. F. O. Lo sonet molt bè: lo altre ho trobém poch expon-támo y algo confús.—Pau Xirnach. Va millor: pero encare no 'ns agrada prou: la poesia podria de-a rollarse algo més.—Un pobre home Ho trobém desatinyat.—Enrich Xarau. Aquesta senmana entre tot plegat no hi trobém mes que la fuga.

—Taulanot. Lo que 'ns envia va tot molt bè.—Ciutadans Deuet de Reus, Josepa Xocolatera, Mossen Joan Mi-madre, Miquel XI anys, Cuatro sacristanes, Moro de cuyna, Ma-ta Moscas, Boranít y Banora, E. M. G., Pau dels Timbals, Gall inglés, Tenorio de Baicó, Pere Cistellé, Zamarruga y G. M. Lo que 'ns remetem aquesta senmana no ha prou bè per nosaltres.—Un R. Ja hauiá vist insertat lo que podiam.—Llorens M. y C.ª. Id., id.—Un ganxet. Hi anirá 'l quinto.—B. I. Idem lo problema.—Faust y Margarida. Lo mateix que 'is dos geroglífichs de vostés.—Poch Babós. Idem lo seu problema.—Igualadi. Al seu hi falta la solució repeteixi'l junt ab ella —Admirador de M. C. Lo seu lo publica'm.—Un ar-genter. Hi anirá l'últim quento.—Frare llech. Tres dels seus epigramas també de lo demás no se'n refihi.—M. Cadenet. Aprofitarém lo problema.—Un espanyol. Té molta rahó y li agrahim lo recort. Per un descuyt vam deixar de posar en la Campana del 19 de Setembre la solució del geroglífich inser-tat en la del 8 que diu:—Los signos se'ls fan los enamorats.

SOLUCIONES

à lo insertat en la batallada 285.

- 1.ª ANAGRAMA.—Casal.—Casta.—Tacas.—Tasca.
2.ª PREGUNTA 1.ª.—La pessa de dos.
3.ª PREGUNTA 2.ª.—La lliura.
4.ª SALT DEL CABALL;
Per pollas á Barcelona
per borregos Cardedeu,
per castanyas á la Seu
y per tronjas Badalona.
Surt hermosa y molt ufana
d' alia Valencia la pansa,
per bons pressechs cap a Fransa
y per b ns salls la Campana.
5.ª GEROGLIFICH.—Ab un punzó 's punza.
6.ª FUGA DE VOCALS:
En Pio 's clavá nna punxa
á d' al péu eixint d' un pou,
y en Pau li deya aixó leu
ta ta ho cura ab un ou.
7.ª FUGA DE CONSONANTS:
Miram per darrera,
miram per davant
que per mes que miris
no 'm veurás bastant.
8.ª TORTURA CEREBRAL.—Cent-ellas.
9.ª PROBLEMA ARITMETICH.—9 pollastres, 4 perdus y 8 co-nills.
10.ª XARADA 1.ª.—Ar-men te-ra.
11.ª XARADA 2.ª.—Cor-ba-ta.
12.ª ENDAVINALLA.—Lletra.
Han endavinat totas las solucions los ciutadans Pelin, Pe-lon y Que-hi fas: totas menos la 3, Un espanyol: menos las 3, 7, 10, Faust y Margarid.: menos las 3, 7, 10 y 11, R. R. R.: menos las 3, 5, 7 y 10, Poch Babós: las 1, 2, 4, 5, 6, 9 y 11, Frare-lech: las 1, 2, 6, 8, 9, 11 y 12, Dos sibos: las 1, 2, 6, 8, 11 y 12, Un argenter: las 1, 5, 8, 10, 11 y 12 Un Urgellés: las 2, 5, 8 y 12. Rosega unglas: las 1, 2, 6 y 8, Josepa Xocolatera y Un que ven gaseosos: las 1, 2, 5, 6 y 9, Estripa-quentos: las 1, 2 y 5, Cuatro sacristanes: las 5, 8 y 11, Deuet de Reus: las 5 y 8, Mossen Joan Mi-madre: las 1 y 9, Un igualadi y un entussiasa de 'n M. C.: y finalment la 5 no mes, Miquel XI anys y no mes que la 9, R. J.

A lo insertat á la Batallada 286.

- 1.ª ANAGRAMA.—Baró.—Bora.—Obra.—Robá.—Roba.
2.ª PREGUNTA 1.ª.—So-fá.
3.ª PREGUNTA 2.ª.—Quin-qué.
4.ª FUGA DE VOCALS.
Un carlí al barri tenia
una barra y un burro
un berro, un barró, una barra
y hasta un sant de barro y tot.
5.ª FUGA DE CONSONANTS.
May ser rich no vull
un hom li deya
are ves si es tontu
un cop rich gre-ca.
6.ª TORTURA CEREBRAL.—Lo dijous, divendres y dissapte sants.
7.ª PROBLEMA ARITMETICH.—28 ous. 30 pesetas y 2 ralets.
8.ª XARADA 1.ª.—lem-po-ral.
9.ª XARADA 2.ª.—Do-lo-res.
10.ª ENDAVINALLA.—Rach.—Rech.—Rich.—Roch.—Ruch.
11.ª GEROGLIFICH.—No mal pensa, qui no s' aparta de la lley de Déu.
Totas absolutament no las ha endavinadas ningú: totas me-nos las 5, 6 y 11, Frare-lech: menos las 5, 6, 7 y 8, Faust y Margarida: las 1, 2, 3, 4, 9, 10 y 11, R. R. R.: las 2, 3, 4, 6, 8, 9 y 10, Cua ro sacristanes: las 1, 2, 7, 9 y 10, Poch Babós: las 1, 8, 9 y 10, Terax, las 2, 4, 7 y 9, Estripa-que-ntos, las 6, 7 y 9. Un igualadi: las 7, 9 y 10, entussiasa de'n M. C.: las 8, 9 y 10, Un Urgellés y Noya del carre de P.: las 1, 9 y 10, Un jove que á 7 anys etc; las 1, 4 y 9, Llorens M. y C.ª. las 6 y 10, Africa de Gracia; y la 9 no mes Un ar-genter..

FUGA DE VOCALS.

S.l. n n s.l. nt.n.b.
n s.l. l. S.l. n d.
'n S.l. q. l. sp..b.
d.sd. n. s.l. t.c.b.
'l s.l. .s.l.. s.l..

A. S. LL.

FUGA DE CONSONANTS.

'a..e.i. e. .u.
'a .e.i. o. .u.

DOS PARAYGUAS FORADATS.

CALCUL ARITMÉTICH.

Fer ab monedas modernas o antiguas 3¼ quar-tos sense haverhi quartos de hú y empleant 34 pessas.

PEPA Y LOLA.

TORTURA CEREBRAL.

¿Quin es l'home que perque no té aygua béu y aygua, y que beuria vi si lingués aygua?

UN CASTELLONINENSE.

ANAGRAMA.

Som una gran tot de amichs
que tots crihém una tot:
tot l'objecte perque'u fem,
sino ho sabrian com jo
en un tot molt gran tenim
las nostras reunions...
¿Ho endavinan? Hi ha cinch lletras
apa aqui, rumihin donchs!

AFICIONAT ALS TOROS.

PREGUNTAS.

- 1.ª ¿En que se sembla Espanya á la porta del carrer de casa de vostés?
2.ª ¿Com s'explicarian vostés que una noya órfana de mare no necessiti sombrilla per guar-darse del sol?

LO X. DE CAL ENTERRA DIMONIS.

XARADA

I.

Lo vi de la tabernera
es primera.
A un ruch deya la Ramona
la segona.
Toca en clau lo músich Pera
de tercera.
Y tant sa majestat Tera
com lo senyó y l' hortelá,
ab truya solen menjá
primera segona y tersa.

POCA CABR.

II.

Si prima algun cop estás
pren aygua de tot ab dos,
puix es molt bona pel cos
y al moment te curarás.

RALIF.

ENDAVINALLA.

Faig menjar, faig plorá y riure;
tot me serveix de aliment,
sols menjant continuament
es del modo que puch viure.
Tothom se serveix de mi
mes ningú 'm gosa tocar;
si no 'u creus ho pots probar
y sabrás lo qu'es pati!

CIUTADÁ NYOCA.

(Las solucions en lo próxim número.)

SUSCRIPCIÓN

á favor de las víctimas del vapor «Express.»

Table with 2 columns: Name and Amount (Rs.). Includes entries like Suma anterior, J. F. C., Josep Masia, etc.

Suma y sigue... 3628'40

(Segueix oberta la suscripció)

IMP. V. Y F. GASPÀR, ATAULFO, 14.
Lopez, editor.—Rambla del Mitj, 20.